

Výuka v Moravském zemském muzeu – expozici Fauna Moravy.

Téma: ŽIVOČICHOVÉ LESA

Seminární práce předmětu **Základy biologického
učiva**
Podzim 2007, skupiny D+E

Stanoviště č.1: Zmije obecná (Eštvanová, Mlčochová)

Aktivity na stanovišti:

- stručný výklad s pozorováním zmije obecné
- obrázek zmije – doplňování karet s informacemi o zmiji.
- Otázky pro žáky:

Je zmije jedovatý had?

Je nejrozšířenějším hadem světa?

Může se dožít 20-25 let?

Bojí se lidí?

Může mít více než 2 metry?

Má nějaký specifický znak?

Zimuje had?

Sluní se na pasekách a loukách?

Mají rádi zimu?

Je samec větší než samice?

Dochází k boji mezi samci? „hadí tance“

Kladou vejce, ze kterých se vyvinou živá mláďata?

Ja schopen sníst člověka?

Patří mezi chráněné druhy?

Živý se hlodavci?

Může usmrtit zdravého člověka?

Potkáme zmiji ve městě?

Název:	ZMIJE OBECNÁ (had, plaz, obratlovec)
Poznávací znaky:	Je relativně malý had, dospělé samice dorůstají délky až 70 cm, samci maximálně 60cm. Nejobvyklejší zbarvení je šedé až modrošedé výraznou tmavou klikatou čarou na hřbetě. Spolehlivý znak, kterým se zmije obecná odlišuje od ostatních českých hadů, je šterbinovitá zornička (všechny naše užovky mají zorničky kulaté). Tito hadi se dožívají průměrně 20-25 let.
Rozšíření:	Oblíbeným stanovištěm je nepřliš hustý smíšený les nebo prosluněná stráně. Obvykle jde o nočního tvora, který je přes den ukryt nebo se vyhřívá na sluníčku a potravu loví v noci. V České republice je výskyt zmije v nížinách ojedinělý, naopak častější jsou ve výše položených oblastech.
Způsob života a potrava:	Zmije je plachý had, který před člověkem prchá. Zaskočena se stáčí do spirály, esovitě stahuje přední část těla a hrozí útočníkovi, popřípadě proti němu provádí výpady hlavou (obvykle bez skutečného úmyslu uštknout). Jejich potravou jsou zejména drobní hlodavci (nejčastěji myši a hraboši), obojživelníci, ještěrky, případně mladí ptáci a ptačí vejce.
Rozmnožování:	Na jaře vylézají (v našich podmínkách to je obvykle v dubnu) a poté dochází k páření, při němž může docházet k soubojům mezi samci (tzv. „hadí tance“). Zmije bývá často uváděna jako typický vejcoživorodý živočich, ve skutečnosti ale v jejím případě jde o přechodný stav mezi vejcoživorodostí a živorodostí, neboť vejce jsou u ní během pobytu v těle vyživována primitivní placentou, což je adaptací vůči chladnému klimatu. Jedna samice porodí obvykle 5-20 mláďat, resp. snese odpovídající počet vajec, z nichž se mláďata ihned klubou (v našich podmínkách se tak děje na přelomu srpna a září). Mláďata jsou 9-20 cm dlouhá.
V zimním období:	Nástup zimní strnulosti nastává v našich podmínkách v říjnu, zimní období tráví zmije 30 cm až 2 m pod zemí, v případě skalních puklin může být ukryta ještě hlouběji.
Zajímavosti:	Zmijí jed je složením i účinností podobný chřestýšimu (zmijovití a chřestýšoví jsou blízké příbuzné čeledi), avšak má ho tak málo, že zdravého člověka zabít nemůže. Pozor je však třeba dávat u starých nemocných lidí, malých dětí a zejména na možnou alergickou reakci.

Stanoviště č.2: Skokan hnědý (Křetínská, Šebestová)

Aktivita na stanovišti:

- stručný výklad s pozorováním
- porovnávání skokana zeleného a hnědého –vybarvení v pracovním listu

Název:	
Poznávací znaky:	
Rozšíření:	
Způsob života a potrava:	
Rozmnožování:	
V zimním období:	
Zajímavosti:	

Stanoviště č.3: Mlok skvrnitý (Pouličková, Patáková)

Aktivita na stanovišti:

- práce s pracovním listem

Název:	
Poznávací znaky:	
Rozšíření:	
Způsob života a potrava:	
Rozmnožování:	
V zimním období:	
Zajímavosti:	

Stanoviště č. 4: Jestřáb (Procházková, Uhlířová)

Aktivita na stanovišti:

- vyhledávání siluet ptáků
 - text o jestřábovi
 - tajenka o jestřábovi

Název:	
Poznávací znaky:	
Rozšíření:	
Způsob života a potrava:	
Rozmnožování:	
V zimním období:	
Zajímavosti:	

Stanoviště č.5: Sovy – pušтік (Paušová, Kotásková)

Aktivita na stanovišti:

Název:	
Poznávací znaky:	
Rozšíření:	
Způsob života a potrava:	
Rozmnožování:	
V zimním období:	
Zajímavosti:	

Stanoviště č.6: Datel a strakapoud (Ondrušková, Vaňková)

Aktivity na stanovišti:

Název:	
Poznávací znaky:	
Rozšíření:	
Způsob života a potrava:	
Rozmnožování:	
V zimním období:	
Zajímavosti:	

Stanoviště č.7: Kukačka (Svobodová L., Švarcová)

Aktivity na stanovišti:

Název:	
Poznávací znaky:	
Rozšíření:	
Způsob života a potrava:	
Rozmnožování:	
V zimním období:	
Zajímavosti:	

Stanoviště č.8: Sojka obecná (Svobodová R., Pitronová)

Aktivity na stanovišti:

- motivace: Čtení krátkého textu o Sojce obecné

Sojka se vyskytuje téměř po celém světě. U nás je rozšířená na celém území. Můžeme ji najít především v lese. Základní zbarvení je rudošedé, černobílý ocas, na hlavě jsou černobílá pírka. Velmi známá jsou "sojčí pírka", vrchní křídla černě, bíle a modře pruhovaná. Samička je stejná jako sameček. Sojka si staví hnízdo od začátku dubna, většinou na vysokých stromech s hustou korunou. Ke konci dubna až v květnu snáší do něj 5 až 7 šedozelených skvrnitých vajec. Na vejcích sedí oba rodiče 16 až 17 dní. Mláďata vylétají po 19 až 20 dnech a zdržují se s rodiči v okolí hnízdiště. Tam také většinou zimují. Sojky se živí živočišnou i rostlinnou potravou, sbírají různý hmyz, housenky, hraboše, myši, ale i mladé ptáky a jejich vejce. Navštěvuje i zdechlíny. Z rostlinné potravy má ve zvláštní oblibě žaludy. Polyká je celé. Žaludy také roznáší, čímž může být i užitečná. Varovný hlas sojky, jimž hlásí hlavně přítomnost člověka, je přejímán ostatními obyvateli lesa.

- otázky na večerníček „Krkonoš“, kde byla také sojka, která donášela Krakonošovi veškeré informace, co se děje v jeho revíru.

- didaktická hra: děti stojí v kruhu a následuje hra „tichá pošta“, kdy si 1. dítě v kruhu pošle jakoukoli informaci o sojce, kterou se dozvěděl z přečteného textu. Poslední dítě informaci zopakuje a společně si zkontrolujeme správnost. Můžeme několikrát vyměnit děti.

Název:	SOJKA OBECNÁ (pták, obratlovec)
Poznávací znaky:	Základní zbarvení je rudošedé, černobílý ocas, na hlavě jsou černobílá pírka. Velmi známá jsou "sojčí pírka", vrchní křídla černě, bíle a modře pruhovaná. Samička je stejná jako sameček.
Rozšíření:	
Způsob života a potrava:	Sojky se živí živočišnou i rostlinnou potravou, sbírají různý hmyz, housenky, hraboše, myši, ale i mladé ptáky a jejich vejce. Navštěvuje

	i zdechlíny. Z rostlinné potravy má ve zvláštní oblibě žaludy. Polyká je celé. Žaludy také roznáší, čímž může být i užitečná.
Rozmnožování:	Sojka si staví hnízdo od začátku dubna, většinou na vysokých stromech s hustou korunou. Ke konci dubna až v květnu snáší do něj 5 až 7 šedozelených skvrnitých vajec. Na vejcích sedí oba rodiče 16 až 17 dní. Mláďata vylétají po 19 až 20 dnech a zdržují se s rodiči v okolí hnízdiště.
V zimním období:	
Zajímavosti:	Varovný hlas sojky, jimž hlásí hlavně přítomnost člověka, je přejímán ostatními obyvateli lesa.

Stanoviště č.9: Kos a sýkora (Kratochvílová, Mazačová)

Aktivity na stanovišti:

- Motivace – poslech zpěvu kosa
- Otázky: Už někdy slyšely tento zpěv?
Znáte nějaká jména ptáků?
Máte rádi jejich zpěv?
Kdy ho nejčastěji a nejsilněji slyšíme?
Jak se asi jmenuje a jak vypadá ptáček, který takto zpívá?
- Pozorování: Najděte, kolik je zde vystavených druhů kosů a sýkor.
- Práce v pracovním listě (doplnění textu, vybarvení zástupců kos (buď jen samečka, nebo i samičky) a sýkory (popř. 2 druhů sýkor – nejrozšířenější – koňadra, nejhezčí – modřinka). Do vybarvování mohou děti poslouchat zpěv sýkor.
- Zbude-li čas, krátké aktivní shrnutí formou pohybové hry. Děti jsou ptáčci, mávají křídélky. Dohodneme se, že kosi budou létat na jednu stranu, sýkory na druhou. Paní učitelka (některá z nás – můžeme se střídat) řekne nějakou větu, př.: „Mám krásné černé peří a žlutý nos.“ Děti musí rozeznat, je-li řeč o kosovi nebo o sýkoře a podle toho přeletí na určenou stranu.

Název:	
Poznávací znaky:	
Rozšíření:	
Způsob života a potrava:	
Rozmnožování:	
V zimním období:	
Zajímavosti:	

Stanoviště č.10: Ježek (Petrová, Stará)

Aktivity na stanovišti:

Název:	JEŽEK OBECNÝ VÝCHODNÍ (hmyzožravec, savec, obratlovec)
Poznávací znaky:	Dorůstá délky kolem 30cm. V mládí má dvoubarevné zbarvení, na hrdle s ostře ohraničenou bílou skvrnou. Ve stáří začíná šednout. Zajímavé je, že ostny jsou nerovnoměrně zbarvené, jednotlivé bodliny jsou nestejně jasné a kroužkování na nich je nezřetelné.
Rozšíření:	Žije samotářským životem na okraji lesů, zahrad a parků.
Způsob života a potrava:	Živý převážně hmyzem, méně pak lesními plody, někdy dokonce uloví i menší ještěrku, myš nebo hada.
Rozmnožování:	Ježek se dožívá osmi až deseti let a je schopen mít i dva vrhy mláďat za rok.
V zimním období:	Na zimu se Ježek zahrabává do listí a upadá do zimního spánku.

Zajímavosti:	Před nebezpečím se chrání schoulením do klubíčka.
---------------------	---

Stanoviště č.11: Liška obecná (Prokopová, Sýkorová)

Aktivity na stanovišti:

- loutka lišky klade otázky o liškách (život, potrava, ...) s využitím modelů expozice

OTÁZKY:

Název:	
Poznávací znaky:	
Rozšíření:	
Způsob života a potrava:	
Rozmnožování:	
V zimním období:	
Zajímavosti:	

Stanoviště č.13: Jezevec (Šauerová, Sýkorová)

Aktivity na stanovišti:

Název:	JEZEVEC LESNÍ (šelma, savec, obratlovec)
Poznávací znaky:	Je to poměrně velká a zavalitá šelma s krátkýma, silnýma nohama. Na protáhlé hlavě jsou dva nápadné černé pruhy na bílém podkladě. Srst hřbetu a boků je šedivá nebo šedohnědá, na bříse a na končetinách je tmavohnědá až černá. Délka jezevcova těla je 60-80 cm, výška asi 30 cm, délka jeho ocasu je 11-20 cm, váží 4-20 kg
Rozšíření:	Žije v porostech s členitým reliéfem včetně skalnatých terénů i na okrajích měst. V horských lesích je vzácný.
Způsob života a potrava:	Jezevec opouští svou noru teprve za soumraku. Nebývá ho tedy vidět. Spíše lze najít jeho stopy s nápadnými otisky dlouhých drápů. Pokud nenajde přirozené úkryty ve skalách, vyhrabává si dlouhé a složitě rozvětvené systémy nor a brlohů - označují se jako jezevčí hrady. Jezevci patří mezi všežravce, živí se ovocem, bobulemi, semeny, houbami. Další potravou jsou červi, měkkýši, hmyz, myši, vejce, ptačí mláďata a mladí zajáci a králíci. Potravu sbírá nebo ji vyhrabává.
Rozmnožování:	Doba březosti je asi 7- 8 měsíců, po této době se mu může narodit až pět mláďat. Jezevci tvoří obvykle trvalé páry a mláďata mohou trávit první zimu s rodiči.
V zimním období:	Na podzim si nashromáždí podkožní tuk (až 5 cm silnou vrstvu) a upadne do spánku. Ten je ale často přerušován, a jezevcům během něj ani výrazně nepoklesne tělesná teplota. Spí <i>nepravým zimním spánkem</i> .
Zajímavosti:	Jezevec je hlasité zvíře a vydává nejrůznější zvuky. Syčí, bručí, když je velice rozčilený, vydává ostré skřeky. Zamilovaný jezevec připomíná svými zvuky hlasitě plačící dítě.

Stanoviště č.14: Srnec a jelen (Podborská, Urbánková)

Aktivity na stanovišti:

Název:	SRNEC OBECNÝ (sudokopytník, savec, obratlovec)
Poznávací znaky:	Srnci mají nevelké parůžky, srnám chybějí. Srny jsou také o něco menší a štíhlejší. Paroží srnce je tvořeno plnou kostí, každý rok na

	podzim odpadne. Velikost a větvení paroží nevypovídají o věku srnce téměř nic. Výška srnců se pohybuje kolem 60 – 70 cm, hmotnost průměrně 25 kg. Srnčata přicházejí na svět pokryta rezavou, bíle skvrnitou srstí. Později je nahrazena stejnou srstí, jako mají dospělci.
Rozšíření:	Původně lesní savec se přizpůsobil životu v zemědělské krajině, proto je často k vidění na pastvinách, v horách až na samé hranici lesa, kolem měst a na polích.
Potrava:	Oblíbenou srnčí potravou je ostružník, břečťan, maliník, borůvčí a letorosty jehličnatých stromů, dubů, lísky a jiných dřevin. Na podzim požírají ovoce, jak lesní plané, tak v sadech. Také obilí jim chutná.
Rozmnožování:	Období říje připadá na období od poloviny července do poloviny srpna. Srna obvykle porodí jedno až tři mláďata. Srnčí stáda obvykle tvoří skupinky 6 – 8 zvířat, ale někdy napočítáme i desítky jedinců. Stádo vždy vede zkušená samice a panuje v ní jasný matriarchát.
V zimním období:	
Zajímavosti:	Stádo vždy vede zkušená samice a panuje v ní jasný matriarchát.

Název:	JELEN LESNÍ (sudokopytník, savec, obratlovec)
Poznávací znaky:	Samcům na hlavě vyrůstají rozvětvené parohy, které každý rok opadávají a znovu dorůstají. Laně jsou menší než jeleni. Hladká srst jelena je od jara do léta zbarvena rezavě, od začátku podzimu do konce zimy se pak přebarví do šedohněda. Jelení mláďata – koloušci – mají rezavé zbarvení s bílými skvrnkami. Parohy, které jsou tvořeny kostí, jsou mohutné, u starších jelenů silně větvené, počet výsad ale není totožný s věkem zvířete. Starší samci shazují paroží koncem února, mladí až v květnu. Obnova paroží trvá přibližně 4 měsíce.
Rozšíření:	Jeho typickým životním prostředím jsou rozsáhlé lesy.
Způsob života a potrava:	Jelen je výlučně býložravec, živí se zejména velkým množstvím travin a bylin. Mají také rádi kůru a větvičky mladých stromků, bukvice, kaštany a žaludy. Jeleni měli vždy spoustu nepřátel – medvědy, vlky, rysy a v neposlední řadě také lidi. Aby se dokázali ubránit, vyvinulo se jejich tělo tak, že k tělesné síle získali i rychlost, vytrvalost a schopnost výborně plavat. Kromě toho mají jeleni velmi citlivé smysly.
Rozmnožování:	Laň obvykle porodí jedno mládě. Populace jelení zvěře je rozdělena do stád podle pohlaví, prostředí a roční doby. Stará zkušená laň obvykle vede skupinu laní s mláďaty a mladé jedince různého pohlaví, kteří se narodili v předešlé sezóně.
V zimním období:	
Zajímavosti:	

Stanoviště č.15: Prase divoké (Ráčková, Sedláčková, Prudilová)

Aktivity na stanovišti:

Název:	
Poznávací znaky:	
Rozšíření:	
Způsob života a potrava:	
Rozmnožování:	
V zimním období:	
Zajímavosti:	

Stanoviště č.16: Veverka (Matušinová, Svobodová Z.)

Aktivity na stanovišti:

- Motivace: Poznáte, o kterého živočicha jde?

Neznámé zvířátko je všeobecně známý hlodavec. Mezi jeho příbuzné patří svišť, syseľ a mnoho dalších.

Žije v lesním prostředí téměř po celém světě. Je to samotář.

Má dlouhý hustý kožíšek, huňatý ocásek, na uších mu vybíhá srst do dlouhých štětiček. Jeho barva může být rezavá až hnědočerná.

Živí se semeny, plody, pupeny a mladými výhonky rostlin. Nejčastěji vybírá semena ze šišek jehličnatých stromů. Rádo si pochutnává na houbách, někdy spořádá i ptačí vajíčka nebo mláďata.

Je aktivní ve dne, v noci spí. Je to hbité zvířátko, buď šplhá po stromech nebo běhá a poskakuje po zemi.

Staví si v korunách stromů hnízda z větví vystlaná jemnými rostlinami nebo obývá stromové dutiny. Mláďata v počtu 4 -10 má jednou do roka, rodí se holá a slepá. Po 2 týdnech jim začíná narůstat kožíšek a po měsíci se začínají otevírat oči.

Jeho největšími nepřáteli jsou kuna, ještřáb a člověk.

- Práce v pracovním listě – najděte chyby a opravte je.

Název:	VEVERKA OBECNÁ (hlodavec, savec, obratlovec)
Poznávací znaky:	Zbarvení srsti bývá různé, od rezavé, přes šedou až černou. Spodní část těla je bílá. Barva srsti má určitou souvislost s tím, kde veverka žije. Rezavých veverek je více v nižších oblastech a těch tmavých na horách. Nepřehlédnutelný je její dlouhý chlupatý ocas, který používá i jako kormidlo při skákání z větve na větev. Ocas bývá stejně dlouhý jako tělo samotné. Na zimu veverkám narůstají na ušních boltcích štětičky.
Rozšíření:	Vyskytují téměř všude, od nížin až po podhorské oblasti. Zdá se, že se z volné přírody stahují stále častěji do městských parků, kde mají dostatek potravy.
Způsob života a potrava:	Tento ve dne aktivní hlodavec tráví většinu života v korunách stromů. Při skoku ze stromu na strom může překonat vzdálenost až 4 metry. I na zemi si však počíná velmi obratně. Jak zemi tak na stromech sbírá semena a pupeny jehličnatých i listnatých stromů. Nepohrdne ani hmyzem, houbami nebo ptačími vejci. Patří mezi hlodavce, kteří si na zimu ukládají potravu. Žije většinou v páru.
Rozmnožování:	Veverčí páreček dokáže třikrát ročně přivést na svět 3 - 4 mláďata. Mláďata se rodí holá a slepá. Oči se jim otvírají po čtrnácti dnech života. Jakmile zhruba po měsíci vystrčí mláďata své čumáčky, a nejen ty, z hnízda a začnou dovádět na větvích je to opravdu krásná podívaná. Mohou se dožít až 7 let.
V zimním období:	
Zajímavosti:	

Stanoviště č.15: Myšice a plch (Navrátilová, Koutská)

Aktivity na stanovišti:

Název:	MYŠICE LESNÍ (hlodavec, savec, obratlovec)
Poznávací znaky:	Od myši domácí se liší kontrastním zbarvením, má tmavě zbarvený hřbet a čistě bílé břicho, dlouhé zadní tlapy, velkého boltce a hlavně žlutou skvrnu na hrdle. Velikost 9 –12 cm.
Rozšíření:	Obývá lesy všeho druhu, převážně v listnaté nebo smíšené, potkáme ji také v parcích, remízcích, na podzim obydluje budovy u lesa, může se objevit i v lidských obydlích (zde působí menší škody např. požívání potravin)
Způsob života a potrava:	Je typický noční hlodavec, rychle běhá, skáče do výšky a skvěle šplhá. Hnízda si tvoří z trávy a listí, staví je v dutinách nebo mezi kořeny stromů, mohou obsadit i ptačí budku Pojídá semena, plody a živočišnou stravu, může si pro potravu vylézt na stromy nebo keře, kde žere žaludy, bukvice, ořechy nemá problém poradit si s tvrdou skořápkou - potravu si bere do předních tlapek a žere ji. Může se stát kořistí kuny nebo sovy, V přírodě se dožívá 2 let, v zajetí až 4 roky.
Rozmnožování:	V nížinách se rozmnožuje od března do listopadu, na horách od května do srpna, samice je březí zhruba 23-26 dnů a rodí nejčastěji 2-3x/sezóna, v jednom vrhu je 2 - 9 mláďat.
V zimním období:	Hodně potravy si shromáždí ve svém hnízdě a před zimním spánkem se dostatečně nažere a zaleze do hnízda, často přezimuje i víc jedinců pohromadě → využívají tělesné teplo ostatních.
Zajímavosti:	Kůže na ocasu se dá stáhnout, je to obranné zařízení umožňující včas uniknout, tzv. <u>autonomie</u> (jako odlomení ocasu u ještěrek) → obnažená ocasní páteř brzy zaschne a ulomí se nebo si ji myšice sama odkousne a žije dál.

Název:	PLCH VELKÝ (hlodavec, savec, obratlovec)
Poznávací znaky:	
Rozšíření:	Žije v listnatých, zejména bukových lesích, v křovinách, parcích a zahradách na teplejších a sušších místech.
Způsob života a potrava:	Pohybuje se převážně po stromech, je výhradně noční živočich. Žijí v rodinách nebo v malých skupinách a staví si několik letních hnízd, která střídají. Kulovitá hnízda, spletená ze suché trávy, listí a mechu umísťují v dutinách stromů, mezi balvany, do ptačích budek, seníků a na podobná chráněná místa. Plch se živí především různými semeny, nadzemními částmi rostlin. Jeho jídelníček doplňují nejrůznější kořinky, bobule a oříšky. Některé druhy plchů požívají i brouky a jiný menší hmyz, občas také ptačí vejce a mláďata. Nejdelší věk jedinců v zajetí je 5 až 6 let, ve volné přírodě se věku 4 let dožije jen asi 10 % populace.
Rozmnožování:	Doba páření je jednou ročně, ihned po probuzení ze zimního spánku. Samice rodí po březosti trvající 21 až 23 dní v průměru 4 až 6 mláďat. Mláďata se po 5 až 6 týdnech osamostatňují, ale zůstávají s matkou až do podzimu.

V zimním období:	Na podzim si zvířata vytvoří silnou vrstvu podkožního tuku a zimu přespávají v půdě, obvykle 20 až 80 cm pod povrchem. Na zimu upadá do tvrdého a dlouhého spánku. Jeho spánek trvá sedm měsíců a v chladných oblastech dokonce téměř osm. Během <u>hibernace</u> ztrácejí jako všichni psi až 50 % své tělesné hmotnosti
Zajímavosti:	Pokud jim potrava upadne na zem, bez okolků pro ni s roztaženými nohama a s vodorovně s tělem napnutým ocasem seskočí dolů, aniž by se jim něco stalo.

Stanoviště č.16: Kuna (Krátká, Opršalová)

Aktivity na stanovišti:

- práce v pracovním listě.

Název:	KUNA LESNÍ
Poznávací znaky:	Kuna lesní je velká asi jako kočka domácí. Má ovšem štíhlejší tělo s hustou, hladkou a hnědou srstí. Huňatý ocas a končetiny jsou zbarveny nejtmavěji; jsou skoro černohnědé. Srst na nohou prorůstá i chodidlovými polštářky. Má to důležitý význam pro šplhání. Chlupy na chodidlech zabraňují, aby se zvíře smekalo při pobíhání na zledovatělých větvích. Nos je černý. Od své příbuzné Kuny skalní se liší především krémově žlutou skvrnou na hrdle, tzv. náprsenkou. Kuna lesní bývá i s ocasem až 80 cm dlouhá a váží 100 až 140 dkg.
Rozšíření:	
Způsob života a potrava:	Kuna lesní je samotářský tvor. V lese ji můžeme přistihnout zejména ráno a večer po západu slunce. Den prospívá v pelíšku, který si buduje v dutých stromech, v opuštěných hnízdech veverek, vran a dravců. Za potravu kunám slouží především ptáci do velikosti holuba, menší hlodavci a veverky. V nouzi dá zavděk i ovoci, jahodám, jeřabinám apod. Nejvíce má spadeno na veverky. Přepadá je v hnízdě a mistrně za nimi šplhá až do nejvyšších částí korun. Jen málokdy jí zrzka unikne. Mladé kuny pohlavně a tělesně dospívají ve dvou letech. Při optimálních podmínkách se dožívají osmi až deseti let.
Rozmnožování:	Kuny lesní kaňkují v červenci až v srpnu. V době páření podstupují kuňáci mezi sebou boje, funí, prskají a piští. V dubnu až květnu vrhá samice 3 - 5 mláďat a vzácně až 7, která jsou po šest týdnů slepá. Kuna je starostlivá matka a svá mláďata zahřívá a houževnatě je brání proti každému nepříteli. V nebezpečí je přenáší v mordě na bezpečnější místo.
V zimním období:	
Zajímavosti:	Jako všechny kunovité šelmy i kuna lesní se dá snadno ochočit, zejména byla-li vychovávána od malička. Je to hravé stvoření, bohužel nejčastěji v noci.

Stanoviště č.17: Daněk (Kuchyňková, Orlíková)

Aktivity na stanovišti:

Název:	
Poznávací znaky:	
Rozšíření:	
Způsob života a potrava:	
Rozmnožování:	

V zimním období:	
Zajímavosti:	